Сборник съдебна практика

ЗАКЛЮЧЕНИЕ НА ГЕНЕРАЛНИЯ АДВОКАТ
M. SZPUNAR
представено на 19 май 2022 година [1]

Дело C-24/20

Европейска комисия
срещу

Съвет на Европейския съюз

„Жалба за отмяна — Решение (ЕС) 2019/1754 — Присъединяване на Европейския съюз към Женевския акт от Лисабонската спогодба за наименованията за произход и географските указания — Разрешение, предоставено на държавите членки да се присъединят към посочения акт наред със Съюза — Липса на предложение на Комисията — Правомощие на Съвета да измени предложението на Комисията — Изключителна външна компетентност на Съюза — Член 13, параграф 2 и член 17, параграф 2 ДЕС — Член 2, параграф 1, член 218, параграф 6 и член 293, параграф 1 ДФЕС“

I. Въведение

1. Американците казват, че ако нещо прилича на патица, плува като патица и кряка като патица, то е патица. В действителност квалифицирането на намиращите се пред очите ни обекти, колкото и очевидно да изглежда на пръв поглед, винаги може да бъде предмет на разискване. Това важи в още по-голяма степен за абстрактните понятия.

2. Така по настоящото дело Европейската комисия поставя под въпрос компетентността на Съвета на Европейския съюз съгласно член 293, параграф 1 ДФЕС да измени предложението ѝ за правен акт на Съюза с мотива, че внесеното от Съвета изменение е надхвърлило границите на изменение. По същество Комисията представя пред Съда внесено от Съвета изменение на предложението и както Рене Магрит, отбелязва: „Това не е изменение“. Именно тази констатация Съдът следва да прецени по настоящото дело.

II. Правна уредба

3. Настоящото дело се отнася до два международни договора, управлявани от Световната организация за интелектуална собственост (СОИС).

[1] Език на оригиналния текст: френски.

А. Лисабонската спогодба

4. Лисабонската спогодба за закрила на наименованията за произход и тяхната международна регистрация е договор, подписан на 31 октомври 1958 г., преразгледан в Стокхолм на 14 юли 1967 г. и изменен на 28 септември 1979 г.[2] (наричана по-нататък „Лисабонската спогодба“). Тя е специално споразумение по смисъла на член 19 от Парижката конвенция за закрила на индустриалната собственост от 20 март 1883 г.[3] (наричана по-нататък „Парижката конвенция“), към която всяка държава — страна по тази конвенция, може да се присъедини.

5. Седем държави — членки на Европейския съюз, са страни по Лисабонската спогодба, а именно — Република България, Чешката република, Френската република, Италианската република, Унгария, Португалската република и Словашката република[4]. Съюзът обаче не е страна по тази спогодба, тъй като към нея могат да се присъединяват само държави.

6. Съгласно член 1 от Лисабонската спогодба страните, за които тя се прилага, образуват Специален съюз (наричан по-нататък „Специалният съюз“) в рамките на Съюза за закрила на индустриалната собственост, създаден с Парижката конвенция, и се задължават да закрилят на своите територии, съобразно условията на тази спогодба, наименованията за произход на стоките на другите страни от Специалния съюз, признати и закриляни на това основание в страната на произхода и регистрирани от Международното бюро за интелектуална собственост на СОИС.

Б. Женевският акт

7. На 20 май 2015 г. дипломатическа конференция приема Женевския акт на Лисабонската спогодба за наименованията за произход и географските указания[5] (наричан по-нататък „Женевският акт“), с който се преразглежда Лисабонската спогодба. За разлика от тази спогодба, в член 28, параграф 1, подточка iii) от Женевския акт се предвижда възможността междуправителствените организации (наричани по-нататък „МПО“) да станат страна по него[6].

8. Член 22 от Женевския акт включва разпоредби относно Асамблеята на Специалния съюз (наричана по-нататък „асамблеята“), която се състои от договарящите страни по този акт и от държавите — страни по Лисабонската спогодба. Съгласно член 22, параграф 2 от този акт асамблеята по-специално разглежда всички въпроси, свързани с поддържането и развитието на Специалния съюз и прилагането на посочения акт, изменя правилника за прилагане, приема финансовия правилник на Специалния съюз и приема изменения на членове 22—24 и 27 от същия акт.

[2] Сборник договори на Обединените нации, том 923, № 13172, стр. 205.

[3] Ревизирана за последен път в Стокхолм на 14 юли 1967 г. и изменена на 28 септември 1979 г. (Сборник договори на Обединените нации, том 828, № 11851, стр. 305).

[4] Както отбелязва Комисията, тази спогодба е подписана и сключена, при все че що се отнася до Френската република и до Италианската република, компетентността на Съюза все още не се е считала за изключителна, а другите посочени държави все още не са били членки на Съюза. Три други държави членки (Република Гърция, Кралство Испания и Румъния) подписват посочената спогодба през 1958 г. и 1959 г., когато все още не са били членки на Съюза, но не са я ратифицирали.

[5] ОВ L 271, 2019 г., стр. 15.

[6] При условие че поне една от държавите — членки на МПО, е страна по Парижката конвенция и МПО обяви, че е надлежно упълномощена в съответствие с вътрешните си процедури да стане страна по Женевския акт и че съгласно учредителния договор на МПО се прилага законодателство, съгласно което могат да бъдат получени регионални документи, даващи право на закрила по отношение на географските указания. Що се отнася до Европейския съюз, тези условия са изпълнени.

9. Член 22, параграф 4 от Женевския акт, озаглавен „Вземане на решения в [асамблеята]“, гласи:

„а) Асамблеята се стреми да взема решенията си с консенсус.

б) Когато дадено решение не може да бъде взето с консенсус, въпросът се решава с гласуване. В такъв случай

(i) всяка договаряща страна, която е държава, има един глас и гласува от свое име; и

(ii) всяка договаряща страна, която е [МПО], може да гласува вместо своите държави членки с брой гласове, равни на броя на последните, които са страни по настоящия акт. Тази [МПО] не участва в гласуването, ако някоя от нейните държави членки упражни правото си на глас и обратното.

в) Договарящите страни, които не са обвързани от [Лисабонската спогодба], [нямат] право на глас по въпроси, засягащи само държави, които са обвързани от [тази спогодба], докато по въпроси, засягащи само договарящите страни, право на глас имат само последните“.

10. Съгласно член 31 от Женевския акт, озаглавен „Прилагане на [Лисабонската спогодба]“:

„1) *[Отношения между държавите, които са страни по настоящия акт и по [Лисабонската спогодба]]* Настоящият акт се прилага по отношение на взаимоотношенията на държави, които са страни както по настоящия акт, така и по [Лисабонската спогодба]. При все това по отношение на международните регистрации на наименованията за произход в сила съгласно [Лисабонската спогодба] държавите осигуряват закрила, която не е по-малка от закрилата, изисквана съгласно [Лисабонската спогодба].

2) *[Отношения между държавите, които са страни по настоящия акт и по [Лисабонската спогодба], и държавите, които са страни по [Лисабонската спогодба], без да са страни по настоящия акт]* Всяка държава, която е страна по настоящия акт и по [Лисабонската спогодба], продължава да прилага [Лисабонската спогодба], според случая, във взаимоотношенията си с държави, които са страни по [Лисабонската спогодба], но не са страни по настоящия акт“.

11. Общият правилник за прилагане по Лисабонската спогодба и Женевския акт [7], приет на основание на член 25 от Женевския акт, предвижда в правило 7 механизъм, позволяващ закрилата съгласно Женевския акт на наименованията за произход, регистрирани съгласно Лисабонската спогодба, при присъединяване към Женевския акт на държава — страна по Лисабонската спогодба [8].

[7] Релевантен за настоящото дело е текстът на Общия правилник за изпълнение по Лисабонската спогодба и Женевския акт, приет на 2 октомври 2018 г., TRT/LISBON/013.

[8] Този механизъм е включен и в други редакции на този регламент за изпълнение.

III. Обстоятелства, предхождащи спора

12. С оглед на дипломатическата конференция, свикана в Женева в периода 11—21 май 2015 г. за разглеждането и приемането на проект на преразгледана Лисабонска спогодба, на 30 март 2015 г. Комисията приема препоръка за решение на Съвета за разрешаване на започването на преговори по преразгледаната Лисабонска спогодба за наименованията за произход и географските указания. В тази препоръка Комисията по-конкретно приканва Съвета да основе решението си на член 207 ДФЕС и на член 218, параграфи 3 и 4 ДФЕС, като се има предвид изключителната компетентност, предоставена на Съюза с член 3, параграф 1 ДФЕС в областта на общата търговска политика.

13. На 7 май 2015 г. Съветът приема Решение 8512/15 за разрешаване на започването на преговори по преразгледаната Лисабонска спогодба за наименованията за произход и географските указания по отношение на въпросите, които са от компетентността на Европейския съюз. Въпреки препоръката на Комисията това решение е прието на основание на член 114 ДФЕС и на член 218, параграфи 3 и 4 ДФЕС.

14. С решение от 25 октомври 2017 г., Комисия/Съвет (Преразгледана Лисабонска спогодба)[9] Съдът отменя Решение 8512/15 на Съвета, като приема, че договарянето на Женевския акт е от изключителната компетентност, която член 3, параграф 1 ДФЕС предоставя на Съюза в областта на общата търговска политика, визирана в член 207, параграф 1 ДФЕС[10].

15. На 27 юли 2018 г. Комисията представя предложение за решение на Съвета относно присъединяването на Съюза към Женевския акт[11] (наричано по-нататък „предложението за решение“) въз основа на член 207 ДФЕС и на член 218, параграф 6, буква а) ДФЕС. С оглед на изключителната компетентност на Съюза, предложено е само Съюзът да се присъедини към този акт.

16. След проведените разисквания Съветът представя пред Европейския парламент проект на решение, с което, освен че се одобрява присъединяването на Съюза към Женевския акт, се предвижда разрешаването на държавите членки, които желаят това, да се присъединят към този акт (наричано по-нататък „спорното разрешение“). На 16 април 2019 г. Парламентът одобрява проекта на решение.

17. Комисията възразява срещу проекта на Съвета. В декларация от 20 септември 2019 г. тя оспорва възможността да се разреши на всички държави членки, които желаят това, да ратифицират Женевския акт или да се присъединят към него успоредно със Съюза. Тя обаче посочва, че е склонна да приеме на седемте държави членки, които са били страни по Лисабонската спогодба, и вече са регистрирали много права на интелектуална собственост съгласно тази спогодба, да бъде разрешено да се присъединят към Женевския акт в интерес на Съюза.

[9] C-389/15, EU:C:2017:798, т. 74.

[10] Впоследствие Решение 8512/15 е заменено с Решение (ЕС) 2018/416 на Съвета от 5 март 2018 година за разрешаване на започването на преговори по преразгледаната Лисабонска спогодба за наименованията за произход и географските указания (ОВ L 75, 2018 г., стр. 23).

[11] COM(2018) 350 окончателен.

18. На 7 октомври 2019 г. Съветът приема с единодушие в съответствие с член 293, параграф 1 ДФЕС Решение (ЕС) 2019/1754[12] (наричано по-нататък „обжалваното решение“).

19. Съгласно съображения 6, 8, 9 и 10 от обжалваното решение:

„(6) За да може Съюзът да упражнява правилно своята изключителна компетентност по отношение на областите, обхванати от Женевския акт на Лисабонската спогодба, и своите функции в контекста на всеобхватните си системи за закрила на наименованията за произход и географските указания за селскостопански продукти, той следва да се присъедини към Женевския акт и да стане договаряща страна по него.

[…]

(8) Съюзът следва да се стреми да уреди въпроса за правото си на глас в [асамблеята], за да си осигури ефективно участие в процедурите по вземане на решение с оглед на член 22, параграф 4, буква б), подточка ii) от Женевския акт. Следователно е целесъобразно [на] държавите членки, които желаят да ратифицират Женевския акт или да се присъединят към него — според целесъобразността — успоредно със Съюза, да бъд[е] [разрешено] да направят това в интерес на Съюза.

(9) Същевременно това ще позволи да се гарантира приемствеността на правата, произтичащи от действащото членство в Специалния съюз на седем държави членки.

(10) Ратификацията от държавите членки или тяхното присъединяване следва обаче да зачита изцяло изключителната компетентност на Съюза, а Съюзът следва да продължи да носи отговорността за гарантиране на упражняването на правата и изпълнението на своите задължения и тези на държавите членки по силата на Женевския акт“.

20. Член 1, първа алинея от това решение гласи:

„Присъединяването на [Съюза] към [Женевския акт] се одобрява с настоящото решение от името на Съюза“.

21. Член 3 от посоченото решение предвижда:

„Държавите членки, които желаят да ратифицират Женевския акт или да се присъединят към него — според целесъобразността — успоредно със Съюза, [имат разрешението] да направят това в интерес на Съюза и при пълно зачитане на изключителната му компетентност“.

22. Член 4 от същото решение гласи:

„1. В рамките на Специалния съюз Съюзът и всяка държава членка, която ратифицира или се присъедини към Женевския акт в съответствие с член 3 от настоящото решение, се представляват от Комисията в съответствие с член 17, параграф 1 [ДЕС]. Съюзът носи отговорност за гарантиране на упражняването на правата и изпълнението на своите

[12] Решение на Съвета от 7 октомври 2019 година относно присъединяването на Европейския съюз към Женевския акт на Лисабонската спогодба за наименованията за произход и географските указания (ОВ L 271, 2019 г., стр. 12).

задължения и тези на държавите членки, които ратифицират Женевския акт или се присъединяват към него съгласно член 3 от настоящото решение.

Комисията отправя всички необходими уведомления съгласно Женевския акт от името на Съюза и тези държави членки.

По-специално Комисията се определя като компетентния орган, посочен в член 3 от Женевския акт, отговорен за прилагането на Женевския акт на територията на Съюза и за комуникацията с Международното бюро на СОИС съгласно Женевския акт и Общия правилник по Лисабонската спогодба и Женевския акт […].

2. Съюзът гласува в [асамблеята], а държавите членки, които са ратифицирали Женевския акт или са се присъединили към него, не упражняват правото си на глас“.

23. На 17 януари 2020 г. Комисията подава жалбата за отмяна, предмет на настоящото дело.

24. Женевския акт влиза в сила на 26 февруари 2020 г. и обвързва Съюза от тази дата. През 2021 г. въз основа на разрешението, предвидено в член 3 от обжалваното решение, Френската република и Унгария подписват и ратифицират този акт.

IV. Исканията на страните и производството пред Съда

25. Комисията иска от Съда:

– да отмени член 3 от обжалваното решение,

– да отмени член 4 от обжалваното решение в частта, в която се посочват държавите членки, или при условията на евентуалност, да отмени изцяло посочения член 4, ако не е възможно да се отдели посочването на държавите членки от останалата част на текста,

– да запази правните последици на отменените части от обжалваното решение, по-специално всяко използване от държавите членки, които понастоящем са страни по Лисабонската спогодба, на разрешението, предоставено по силата на член 3 преди датата на съдебното решение, до влизането в сила в разумен срок, който не надвишава шест месеца, считано от датата на постановяване на съдебното решение, на решение на Съвета,

– да осъди Съвета да заплати съдебните разноски.

26. С отделна молба, депозирана в секретариата на Съда на 15 април 2020 г., Съветът повдига възражение за недопустимост на основание на член 151, параграф 1 от Процедурния правилник на Съда. Комисията представя становището си по това възражение на 18 май 2020 г. С решение от 6 октомври 2020 г. Съдът присъединява възражението за недопустимост към разглеждането на делото по същество.

27. Съветът иска от Съда:

– да отхвърли изцяло жалбата като недопустима,

– при условията на евентуалност да отхвърли изцяло жалбата като неоснователна,

– да осъди Комисията да заплати съдебните разноски.

28. Кралство Белгия, Чешката република, Република Гърция, Френската република, Република Хърватия, Италианската република, Унгария, Кралство Нидерландия, Република Австрия и Португалската република са допуснати да встъпят в подкрепа на исканията на Съвета.

29. Всички страни, с изключение на Кралство Белгия и на Португалската република, участват в проведеното на 1 февруари 2022 г. съдебно заседание.

V. Анализ

30. В подкрепа на жалбата си Комисията сочи две основания. Първото основание е изведено от нарушение на няколко разпоредби от Договора за функционирането на ЕС, на принципа на предоставена компетентност и на правото на инициатива на Комисията, що се отнася до приемането на обжалваното решение от Съвета без предложение от Комисията. Второто основание е изведено от нарушение на член 2, параграф 1 и на член 207 ДФЕС, тъй като Съветът е превишил пределите на компетентността си, като е разрешил на държавите членки да действат в област, която е от изключителната компетентност на Съюза, както и от липса на мотиви.

31. Най-напред ще разгледам повдигнатото от Съвета възражение за недопустимост, преди да продължа по същество.

A. По допустимостта

1. Доводите на страните

32. Съветът, подкрепян по същество от встъпилите държави членки, повдига възражение за недопустимост на жалбата на Комисията с довода, че тя е насочена само срещу член 3 и елементите от член 4 от обжалваното решение (наричани по-нататък „спорните разпоредби“), които не могат да се отделят от останалата част от това решение. Според него член 3 е тясно свързан с останалата част на обжалваното решение, и по-точно с член 1 от него. От една страна, разглеждани във връзка помежду си, тези две разпоредби позволяват на Съюза да разполага с правото си на глас в асамблеята[13], като по този начин му дават възможност да упражнява изключителната си външна компетентност в областите, попадащи в приложното поле на Женевския акт. От друга страна, член 3 от обжалваното решение гарантира предходността и приемствеността на закрилата на географските указания[14], регистрирани в седемте държави членки, които са договарящи страни по Лисабонската спогодба (наричани по-нататък „седемте заинтересовани държави

[13] В това отношение член 22, параграф 4, буква б), подточка ii) от Женевския акт гласи, че МПО участва в гласуването на асамблеята с брой гласове, равен на броя на държавите членки, които са страни по този акт.

[14] В писмените си изложения страните използват израза „географски указания“ в смисъл, че те обхващат също и наименованията за произход. Следва да се подчертае обаче, че приложното поле на Лисабонската спогодба е ограничено до наименованията за произход.

членки“)[15]. Отмяната на тази разпоредба би довела до премахване на ползата от пълното и ефективното присъединяване на Съюза към Женевския акт, както и ползването от предходността и приемствеността на закрилата на по-рано регистрираните съгласно Лисабонската спогодба географски указания. Следователно в резултат на тази отмяна съдържанието на обжалваното решение би станало несъвместимо с предмета и целта му, изложени по-специално в съображения 6, 8 и 9 от това решение. Що се отнася до член 4 от посоченото решение, той не може да бъде отделен от член 3 от същото решение.

33. От друга страна, Съветът счита, че недопустимостта на искането за частична отмяна на обжалваното решение се подкрепя от искането на Комисията за запазване на последиците на обжалваното решение. Той твърди, че това искане е несъвместимо с основанието за съществуване на този вид искане и че Комисията по-скоро се стреми да постигне преразглеждането по същество на член 3 от това решение.

34. Комисията възразява, че спорните разпоредби могат да се отделят от останалата част от обжалваното решение. Според нея спорното разрешение не е необходимо, за да може Съюзът да упражнява правилно изключителната си външна компетентност в областите, попадащи в приложното поле на този акт. Всъщност приложимите правила можели да се тълкуват в смисъл, че вече регистрираните от седемте заинтересовани държави членки географски указания запазват предходността си след присъединяването на Съюза. Освен това в действителност асамблеята не гласувала и най-съществената част от участието на Съюза нямало да се осъществи в рамките на асамблеята. Поради това трудно би могло да се счита, че пълният отказ от всякакво влияние върху броя гласове, с които разполага Съюзът, е съществен елемент на обжалваното решение. Комисията посочва, че съдебните решения, в които Съдът е постановил, че частичната отмяна на акт не е възможна, се отнасят за разпоредбите по същество. Спорните разпоредби обаче не са от такова естество. Според нея настоящото дело прилича повече на делата относно „институционални“ разпоредби, за които Съдът винаги е считал, че могат да бъдат отделени.

35. Що се отнася до довода на Съвета във връзка с искането на Комисията за запазване на последиците на обжалваното решение, Комисията оспорва неговата релевантност. Според нея няма никакво основание да се твърди, че искането за отмяна на член 3 от това решение е недопустимо само защото е съчетано с искане за запазване на последиците на посоченото решение.

36. Италианската република изтъква, че жалбата е недопустима, доколкото е подадена единствено срещу Съвета, при положение че би трябвало да бъде и срещу Парламента, който е одобрил обжалваното решение в съответствие с член 218, параграф 6, буква а), подточка iii) ДФЕС.

37. Във връзка с това Комисията възразява, че участието на Парламента в процедурата по приемане на обжалваното решение не го прави автор на акта, срещу който може да се подаде жалба за отмяна.

[15] Както отбелязва Съветът в уводната част на писмената си защита, нова регистрация на географско указание по Женевския акт, осъществена от Съюза (а не от една от седемте заинтересовани държави членки), като нова договаряща страна в Специалния съюз, ще се счита не за регистрация, която може да гарантира приемствеността на първоначалната регистрация, извършена по Лисабонската спогодба, а за регистрация ex novo по отношение на трети договарящи страни. От правна гледна точка, това би означавало, че предоставената по силата на Лисабонската спогодба предходност на географското указание би била прекъсната от Женевския акт. Това прекъсване би довело до опасност титулярите на съответните права на интелектуална собственост да претърпят необоснованата загуба на основен елемент от придобитите си права.

2. Преценка

a) По доводите на Съвета

38. От постоянната практика на Съда следва, че частичната отмяна на акт на Съюза е възможна само ако елементите, чиято отмяна се иска, могат да бъдат отделени от останалата част на акта. Съдът неднократно е постановявал, че посоченото условие не е изпълнено, когато частичната отмяна на акта би довела до изменение на неговата същност [16]. Освен това проверката на възможността за отделяне на елементи от акт на Съюза предполага да бъде разгледан техният обхват, за да се прецени дали отмяната на тези елементи би изменила духа и същността на акта [17]. Също така въпросът дали частичната отмяна би изменила същността на акта на Съюза, представлява обективен, а не субективен критерий, свързан с политическата воля на институцията, приела спорния акт [18].

39. В това отношение същността на правен акт не може да се определи, без да се вземе предвид правният контекст, в който се вписва неговото приемане. В случая обжалваното решение е решение за сключване на международно споразумение по смисъла на член 218, параграф 6 ДФЕС. Става въпрос за акт, с който се изразява съгласието на Съюза да бъде обвързан с договор по смисъла на членове 11 и 15 от Виенската конвенция за правото на договорите между държави и международни организации или между международни организации [19], които съответстват на актовете на държави, посочени в членове 11 и 15 от Виенската конвенция за правото на договорите, сключена на 23 май 1969 г. [20] По този начин същността на обжалваното решение задължително се определя от съставните елементи на акт, с който се изразява съгласието на Съюза да бъде обвързан с Женевския акт.

40. В този контекст, що се отнася до неоспорените разпоредби от обжалваното решение, в член 1 от него се одобрява присъединяването на Съюза към Женевския акт, в членове 2 и 5 се установяват редът и условията за това присъединяване на практика, а в член 6 от него се определя датата на влизане в сила на това решение. Освен това в член 4, параграф 1, трета алинея от посоченото решение се съдържат разпоредби, които не са свързани с присъединяването на държавите членки към Женевския акт. Тези разпоредби по същество съответстват на тези, съдържащи се в предложението за решение, и се отнасят за правомощията на Комисията във връзка с прилагането на Женевския акт, която е посочена в него като компетентния орган по смисъла на член 3 от този акт.

41. Що се отнася до спорните разпоредби, най-напред, с член 3 от обжалваното решение на държавите членки, които желаят да ратифицират Женевския акт или да се присъединят към него, се разрешава да направят това [21]. На следващо място, с член 4, параграф 1, първа и втора алинея от това решение се определя обхватът на съответните правомощия на Съюза и на държавите членки, които са се присъединили към този акт, както и правилата относно представителството на Съюза и на тези държави членки. На последно място, в член 4,

[16] Решение от 8 декември 2020 г., Полша/Парламент и Съвет (C-626/18, EU:C:2020:1000, т. 28 и цитираната съдебна практика).

[17] Решение от 8 декември 2020 г., Полша/Парламент и Съвет (C-626/18, EU:C:2020:1000, т. 29 и цитираната съдебна практика).

[18] Решение от 8 декември 2020 г., Полша/Парламент и Съвет (C-626/18, EU:C:2020:1000, т. 30 и цитираната съдебна практика).

[19] Подписана във Виена на 21 март 1986 г. Все още не в сила.

[20] *Сборник договори на Обединените нации*, том 1155, стр. 331.

[21] С цел опростяване, по-нататък в настоящото заключение, когато се позовавам на предмета на разрешението, предоставено в член 3 от обжалваното решение, ще използвам термина „присъединявам се“, за да обхвана както присъединяването към Женевския акт, така и ратифицирането му.

параграф 2 от посоченото решение се предвижда, че Съюзът гласува в асамблеята, а държавите членки, които са ратифицирали Женевския акт или са се присъединили към него, не упражняват правото си на глас.

42. От това обобщено представяне се установява, че спорните разпоредби не съдържат съставни елементи на изразено от Съюза съгласие да бъде обвързан с Женевския акт. Последиците, които се счита, че са породени от решение, прието на основание на член 218, параграф 6 ДФЕС, вече са настъпили вследствие на разпоредбата, съдържаща се в член 1 от обжалваното решение. Другите разпоредби от това решение, включително спорните разпоредби, не засягат нито обхвата, нито съдържанието, нито безусловното съгласие, изразено в член 1 от посоченото решение и следователно не се отразяват на същността на обжалваното решение. При това положение спорните разпоредби могат да се отделят от останалата част на това решение. Поради тези причини според мен възражението за недопустимост би трябвало да се отхвърли.

43. Този извод се подкрепя от факта, че нищо не налага решение за разрешаване на държавите членки да се присъединят към Женевския акт да се приеме едновременно с решението за присъединяването на Съюза към този акт. Това разрешаване на държавите членки за присъединяване би могло да се осъществи с отделно решение [22]. Всъщност от гледна точка на Женевския акт, присъединяването само на Съюза не изключва последващото присъединяване на държавите членки. То не засяга и равнището на закрила на наименованията за произход, регистрирани съгласно Лисабонската спогодба.

44. Що се отнася до довода на Съвета във връзка с искането за запазване на последиците на отменен акт, съгласен съм със становището на Комисията, че това искане е допълнително спрямо главното искане за отмяна на обжалваното решение и не е искане за изменение от Съда на член 3 от това решение, което не е възможно в рамките на жалбата, предмет на настоящото дело. Следователно то не се отразява на анализа на допустимостта на жалбата или на нейната основателност.

45. При тези условия считам, че спорните разпоредби са елементи, които могат да се отделят от останалата част на обжалваното решение, и следователно жалбата е допустима.

б) По довода на Италианската република

46. От член 263 ДФЕС следва, че жалба за отмяна се подава срещу автора на обжалвания акт, тоест срещу институцията, която го е приела [23]. Тази институция трябва да носи отговорност за обжалвания акт [24].

47. Съгласно член 218, параграф 6, първа алинея ДФЕС Съветът, по предложение на преговарящия, приема решение за сключване на споразумението. Той носи отговорност за това решение и той е авторът на този акт.

[22] От писменото становище на Комисията по изявленията за встъпване се установява, че тя не изключва възможността за приемането на такова решение.

[23] Решение от 11 септември 2003 г. Австрия/Съвет (C-445/00, EU:C:2003:445, т. 32 и цитираната съдебна практика).

[24] Вж. *Lenaerts*, K., *Maselis*, I. et *Gutman*, K. *EU Procedural Law*. Oxford University Press, Oxford, 2014, p. 306 и *Molinier*, J. et *Lotarski*, J. *Droit du contentieux de l'Union européenne*. 4. ed., LGDJ Lextenso, Paris, 2012, p. 203.

48. Фактът, че съгласно член 218, параграф 6, буква а) ДФЕС Парламентът одобрява решение за сключване на международно споразумение, което е от компетентността на Съвета, не го прави автор на това решение. Предмет на неговото одобряване е акт на друга институция, а именно на Съвета.

49. В случая, тъй като обжалваното решение е било прието от Съвета, на основание на член 218, параграф 6 ДФЕС, жалбата за отмяна срещу това решение трябва да се подаде само срещу тази институция. Жалба, подадена срещу Парламента, ще бъде обявена за недопустима. Поради това доводът на Италианската република трябва да се отхвърли.

3. Извод относно възражението за недопустимост

50. С оглед на изложеното по-горе считам, че възражението за недопустимост трябва да се отхвърли.

Б. По същество

1. По първото основание

а) Доводите на страните

51. Първото основание, повдигнато от Комисията, е нарушение на член 218, параграф 6 и на член 293, параграф 1 ДФЕС, на принципа на предоставената компетентност, прогласен в член 13, параграф 2 ДЕС, както и на принципа на институционално равновесие и на правото на инициатива на Комисията.

52. Според Комисията, като изменя предложението за решение чрез въвеждането на възможността, предоставена на всички държави членки, да се присъединят към Женевския акт, Съветът е действал при липсата на каквато и да е инициатива от страна на Комисията, като по този начин е нарушил член 293, параграф 1 ДФЕС и е накърнил институционалното равновесие, въведено с член 13, параграф 2 ДЕС.

53. Комисията твърди, че в действителност Съветът е приел две решения: не само това за присъединяването на Съюза към Женевския акт, но и решението за присъединяването на държавите членки към този акт. Съгласно член 293, параграф 1 ДФЕС Съветът може да измени предложението за решение с единодушие. В случая обаче, доколкото възможността за разрешаване на държавите членки да се присъединят към Женевския акт, не е предложена от Комисията, да се приеме, че въвеждането на тази възможност е само „изменение“ на предложението за решение, би засегнало значително правото на инициатива на Комисията. Комисията не била предложила да се разреши на държавите членки да приемат правнообвързващ акт в област, която е от изключителната компетентност на Съюза по смисъла на член 2, параграф 1 ДФЕС. Тя счита, че акт, с който Съюзът действа и урежда въпрос, и акт, с който Съюзът само разрешава на държавите членки да действат, ако желаят това, нито имат същия предмет, нито същата цел. Подобно разрешаване би оставило голяма свобода за вземане на самостоятелно решение от държавите членки и по силата на международното право би довело до солидарната им отговорност за привеждането в изпълнение на Женевския акт. Що се отнася до „целта“, тя е била допълнена от Съвета.

54. Съветът, подкрепян от встъпилите страни, възразява, че като е изменил предложението за решение, той е спазил условие за форма и условие по същество, на които трябва да отговаря изменение по смисъла на член 293, параграф 1 ДФЕС. Всъщност, от една страна, той е действал с единодушие. От друга страна, не се е отдалечил от предмета на предложението за решение и не е изменил неговата цел. Целта на внесените изменения била единствено Съюзът да стане страна по Женевския акт и да бъде в състояние да упражнява правилно изключителната си компетентност в рамките на този акт, като същевременно запази предходността и приемствеността на закрилата на вече регистрираните съгласно Лисабонската спогодба географски указания. Що се отнася за целта на предложението за решение, Съветът твърди, че тя е свързана с надлежното упражняване на изключителната компетентност на Съюза.

55. Съветът поддържа, че ако се приеме доводът, че вземането на решение от Съвета за изменение на предложението на Комисията е равносилно на липса на предложение, това би обезсмислило предоставеното му с член 293, параграф 1 ДФЕС право на изменение, лишавайки го от всяко полезно действие. Той отхвърля като произволно и пресилено твърдението на Комисията, че в действителност е приел две решения.

56. Според Италианската република член 293 ДФЕС не е приложим към уредената в член 218 ДФЕС процедура. Всъщност решението за сключване на споразумение се урежда от член 218, параграф 6 ДФЕС, в който се предвижда, че Съветът приема това решение „по предложение на преговарящия“. Не било предвидено никакво предложение от страна на Комисията, тъй като тази институция не участва в самата процедура, а като преговарящ. Поради това в рамките на въпросната процедура не било в никакъв случай възможно предложение на Комисията да се приравни на предвиденото общо в член 293, параграф 1 ДФЕС за целите на обсъжданията в Съвета „по предложение на Комисията“.

57. Повдигнатият от Италианската република довод следва да се разгледа преди тези на Съвета.

б) Преценка

1) По приложимостта на член 293, параграф 1 ДФЕС

58. Според Италианската република член 293, параграф 1 ДФЕС не намира приложение за решенията за сключване на международни споразумения, тъй като член 218 ДФЕС е единственият, приложим към такива решения.

59. Членове 218 и 293 ДФЕС се намират в различни части на Договора за функционирането на ЕС. Докато първият е включен в дял V, озаглавен „Международни споразумения“, от петата част на Договора за функционирането на ЕС, вторият е в глава 2, озаглавена „Правни актове на Съюза, процедури за приемане и други разпоредби“, от дял I на част шеста от Договора за функционирането на ЕС.

60. Част шеста от Договора за функционирането на ЕС съдържа общи разпоредби относно организацията и функционирането на институциите, както и типологията на правните актове на Съюза и процедурите за приемането им. Тези разпоредби намират приложение наред с разпоредбите от другите части на Договора за функционирането на ЕС, доколкото в същите части са посочени институциите или правните актове на Съюза, без да се засягат

евентуалните дерогации от правилата, произтичащи от общите разпоредби от част шеста от Договора за функционирането на ЕС, които следват от специалните разпоредби, включени в други части на Договора. От това следва, че поначало член 293 ДФЕС намира приложение към решенията, приети въз основа на разпоредбите на дял V от част пета от Договора за функционирането на ЕС.

61. Освен изложеният в предходната точка довод от структурно естество, следва да се посочи, че текстът на член 293 ДФЕС не оставя място за съмнение относно неговото приложно поле. Първата част от тази разпоредба указва изрично, че тя намира приложение винаги когато Договорите (а не само разпоредбите от част шеста на Договора за функционирането на ЕС) предвиждат, че Съветът действа по предложение на Комисията. Следователно единственото условие за прилагане на тази разпоредба е разпоредба от Договорите да предвижда приемането на акт от Съвета по предложение на Комисията. Тоест приложното ѝ поле не е ограничено конкретно до законодателните процедури. Поради това, когато от разпоредбите на част пета от Договора за функционирането на ЕС следва, че Съветът действа по предложение на Комисията, член 293 ДФЕС намира приложение.

62. Следва да се отбележи, че във всяка външна дейност на Съюза има също и вътрешен елемент. Дял V от част пета на Договора за функционирането на ЕС съдържа разпоредби, които уреждат споделянето на компетентност между институциите и реда и условията за техните действия в рамките на договарянето и сключването на международните споразумения. Това спада към външния елемент от действие на Съюза. Тази външна дейност на Съюза обаче има отражение в Съюза, по-специално в решения за сключването на споразуменията.

63. Правилата за приемане на правните актове, необходими с оглед на сключването на международните споразумения, представляват специални норми спрямо общите норми, уреждащи приемането на правните актове на Съюза. Специалните норми не водят до изключване на прилагането на общите норми, а до прилагането им, доколкото специални норми не предвиждат дерогации от тях. В това отношение от член 218 ДФЕС не следва, че правилото, посочено в член 293, параграф 1 ДФЕС, не намира приложение към решение, прието на основание на член 218, параграф 6 ДФЕС.

64. Настоящото дело се отнася за общата търговска политика. От член 207, параграф 3 ДФЕС се установява, че Комисията е компетентна да договаря международните споразумения в тази област. От това следва, че когато Съветът приема решение в тази област на основание на член 218, параграф 6 ДФЕС по предложение на преговарящия, той действа по предложение на Комисията.

65. От всичко изложено по-горе следва, че член 293, параграф 1 ДФЕС намира приложение към решение за присъединяването към международно споразумение, когато Съветът приема това решение по предложение на Комисията. Поради това считам, че изложеният от Италианската република довод би трябвало да се отхвърли като неоснователен.

2) По доводите на Комисията

66. С първото си основание Комисията упреква Съвета, че е нарушил основни принципи на правния ред на Съюза, а именно принципа на предоставена компетентност и принципа на институционалното равновесие. Съветът не е зачел правото на инициатива на Комисията, като е приел спорното разрешение, без да има предложение на Комисията, в което да се предвижда подобно разрешение.

67. Във връзка с това съгласно член 13, параграф 2 ДЕС, в който е закрепен принципът на институционалното равновесие, всяка институция действа в кръга на правомощията, които са ѝ предоставени с Договорите, в съответствие с процедурите, условията и целите, предвидени в тях.

68. Освен това член 17, параграф 2 ДЕС гласи, че законодателен акт на Съюза може да бъде приет единствено „по предложение“ на Комисията, освен ако в Договорите е предвидено друго, като другите актове могат да се приемат по предложение на Комисията, когато това е предвидено в Договорите. С тази разпоредба се „конституционализира“ правомощието на Комисията като институцията, на която поначало е предоставено правото на инициатива във връзка с приемането на правните актове на Съюза.

69. Това правомощие за инициатива на Комисията, признато също и в член 289 ДФЕС във връзка със законодателните актове, означава, че Комисията взема решение дали да представи или не дадено предложение за законодателен акт, освен ако не е длъжна да направи това по силата на правото на Съюза. На основание на същото правомощие Комисията, която съгласно член 17, параграф 1 ДЕС допринася за общия интерес на Съюза и предприема подходящи инициативи в тази насока, следва при представянето на предложение за законодателен акт да определи и предмета, целта и съдържанието му[25]. Това се отнася и за нейните предложения за актове, които нямат законодателен характер[26].

70. Другите разпоредби, на които се позовава Комисията, а именно член 218, параграф 6 и член 293, параграф 1 ДФЕС, конкретизират това правомощие на Комисията. Последната разпоредба гласи, че когато по силата на Договорите Съветът действа по предложение на Комисията, той може да измени това предложение само като действа с единодушие. Следва да се отбележи, че за разлика по-специално от член 289 ДФЕС, в член 293 ДФЕС не е използван терминът „законодателен“. От това следва, че не може да се счита, че приложното му поле е ограничено до актовете, приети според законодателната процедура, била тя обикновена или специална.

71. Всички посочени по-горе разпоредби от Договорите позволяват в Съюза да се осигури „равновесие между, от една страна, европейския орган, който изразява общия интерес на Съюза, и от друга страна, правителствата в рамките на Съвета, съзнаващи властта си и атрибутите на суверенитета си, и [Парламента]— еманация на европейските народи“[27]. По-специално от това следва, че Съветът не може да действа с оглед приемането на законодателен акт, докато не бъде сезиран с предложение[28]. Когато изменя такова

[25] Решение от 14 април 2015 г., Съвет/Комисия (C-409/13, EU:C:2015:217, т. 70).

[26] Решение от 6 септември 2017 г., Словакия и Унгария/Съвет (C-643/15 и C-647/15, EU:C:2017:631, т. 147).

[27] Вж. Van *Raepenbusch*, S. *Droit institutionnel de l'Union européenne*. 2 ed., Larcier, Bruxelles, 2016, p. 275.

[28] Вж. *Van Raepenbusch*, S. Op.cit., p. 276.

предложение, дори с единодушие, той не може да го изопачава, тоест да изменя основно същността му, за да не засегне изключителното право на инициатива на Комисията [29]. Това се отнася и за други правни актове на Съюза.

72. В този контекст първото основание на Комисията може да бъде уважено само при условие че внесеното от Съвета изменение е надхвърлило границите, определени от Комисията с оглед на предмета, целта и съдържанието на акта, за който се отнася нейното предложение.

73. Предметът, целта и съдържанието на предложението за приемане на правен акт, представено от Комисията, задължително се определят от правния контекст, в който се вписва предлаганият акт. Както вече обърнах внимание при анализа на възражението за недопустимост, Комисията предлага приемането на решение за сключване на международно споразумение по смисъла на член 218, параграф 6 ДФЕС. В този смисъл предметът, целта и съдържанието на това предложение са определени с оглед на предвиждания от Комисията ефект, в случая присъединяването на Съюза към Женевския акт.

74. В това отношение, от една страна, следва да се посочи, че предложената на държавите членки възможност да се присъединят към Женевския акт, не е съставен елемент на изразяването на съгласие от Съюза да бъде обвързан от този акт. Следователно предоставянето на такава възможност не е абсолютно необходимо, за да се постигне ефектът на присъединяването към Женевския акт. Положението щеше да бъде различно само ако Съюзът не можеше да бъде страна по международно споразумение, поради факта че към него могат да се присъединяват само държави [30]. В случая обаче това не е така. Присъединяването на Съюза от свое име към Женевския акт е напълно възможно по силата на разпоредбите на този акт.

75. От друга страна, следва да се приеме, че спорното разрешение остава тясно свързано с присъединяването на Съюза към Женевския акт, доколкото то позволява да се разрешат най-малкото потенциалните проблеми, които поставят, от една страна, практическото прилагане на този акт, що се отнася до правото на глас на Съюза в асамблеята, и от друга страна, предходността и приемствеността на закрилата на правата, придобити съгласно Лисабонската спогодба. Освен това спорните разпоредби не изменят и не поставят под въпрос съгласието на Съюза да бъде обвързан от Женевския акт. В този смисъл спорните разпоредби са свързани с предмета, целта и със съдържанието на акта, предмет на предложението за решение.

76. В този контекст обаче следва да се провери дали спорното разрешение, макар да не засяга съгласието на Съюза да бъде обвързан с Женевския акт и макар да е свързано с присъединяването на Съюза към него, поражда последици, които са толкова отдалечени и различни от предвижданите от предложението за решение последици, че за приемането на акт, който да ги породи, би била необходима отделна инициатива от страна на Комисията.

[29] Вж. *Van Raepenbusch*, S. Op.cit., p. 276 et 277.

[30] При това положение съгласието на Съюза да бъде обвързан от договор, не би породило правни последици по отношение на договарящите страни. Такова съгласие би могло да се изрази само от държавите членки, действащи от тяхно име, но в интерес на Съюза. В тази хипотеза вместо съгласието на Съюза в решението на Съвета би могло да се предвижда на държавите членки да се разреши да изразят съгласието си.

77. Струва ми се, че в случая това е точно така, тъй като, както изтъква Комисията, в действителност спорното разрешение води до създаването на условия, позволяващи на държавите членки да действат наред със Съюза като независими субекти на международното публично право в област, която е от неговата изключителна външна компетентност.

78. Според мен този ефект, до който води спорното разрешение, обаче противоречи на един от конституционните принципи на правния ред на Съюза, закрепен в член 2, параграф 1 ДФЕС. Тази разпоредба въвежда принципа, че дейността на държавите членки в област, в която Съюзът има *изключителна компетентност*[31] е забранена[32], освен ако Съюзът не реши друго и не оправомощи за това държавите членки.

79. Каквито и да са условията на такова оправомощаване, които са проблематиката по същество, повдигната с второто основание на жалбата, считам, че това оправомощаване, което по дефиниция е важно изключение от норма с конституционен характер, изисква предложение на Комисията, освен ако то не се налага, когато Съюзът е възпрепятстван да действа, тъй като международноправни норми предвиждат ограничения за допустимостта на действията на МПО.

80. Всяко друго тълкуване би довело до заплаха за равновесието между институцията, която трябва да изразява общия интерес на Съюза, и правителствата, което е в центъра на правната конструкция на Съюза[33]. Всъщност, за да се заобиколят ограниченията, присъщи на изключителния характер на компетентността на Съюза в определени области, би било достатъчно Съветът по собствена инициатива да оправомощи държавите членки да действат по смисъла на член 2, параграф 1 ДФЕС във връзка с приемането на акт, предложен от Комисията, в който не се предвижда такова оправомощаване. В рамките на външните отношения това би могло да доведе до възможността дори в област от изключителната компетентност на Съюза Съветът да е в състояние да разреши на държавите членки да действат успоредно със Съюза, което би могло да постави под въпрос изключителния характер на неговата компетентност[34].

81. С оглед изключителния характер на предвиденото в член 2, параграф 1 ДФЕС оправомощаване и липсата на необходимост от постигане чрез спорното разрешение на представените от Комисията цели в предложението за решение, спорното разрешение би трябвало да се счита за отделна мярка, която не е обхваната от ограниченията, определени от Комисията в предложението за решение. Поради това е напълно обосновано да се допусне, както твърди Комисията, че спорното разрешение би трябвало да се счита за отделно решение, за чието приемане е необходимо предложение на Комисията. Това означава, че спорното разрешение се намира извън границите, определени от предмета, целта и съдържанието на предложението за решение.

82. Следователно, като се има предвид фактът, че спорното разрешение е предоставено от Съвета без предложение от Комисията, следва да се приеме, че като е изменил предложението за решение чрез добавянето на спорните разпоредби, предвиждащи спорното разрешение, Съветът е нарушил член 17, параграф 2 ДЕС, член 293, параграф 1

[31] Курсивът е мой.

[32] Този принцип е квалифициран като *Sperrwirkung* (блокиращ ефект) от германската доктрина, вж. *Obwexer*, W. AEUV Art. 2. — In: *Von der Groeben*, H., *Schwarze*, J. et *Hatje* A. Europäisches Unionsrecht. 7 ed., Nomos, Baden-Baden, 2015, параграф 16.

[33] Вж. точка 71 от настоящото заключение.

[34] Вж. също по този въпрос заключението на генералния адвокат Kokott по дело Комисия/Съвет (C-137/12, EU:C:2013:441, т. 96).

ДФЕС, принципа на предоставената компетентност, предвиден в член 13, параграф 2 ДЕС, както и принципа на институционалното равновесие и правото на инициатива на Комисията.

3) Междинно заключение

83. С оглед на изложеното по-горе, предлагам на Съда да уважи първото основание на жалбата.

2. По второто основание

84. Като се има предвид резултатът от анализа ми на първото основание, не е необходимо да се разглежда второто основание. Все пак ще анализирам второто основание, в случай че Съдът не е съгласен с анализа ми на първото основание и приеме, че Съветът е имал право да внесе изменения в предложението за решение въпреки липсата на предложение от Комисията.

а) Доводите на страните

85. С второто си основание Комисията упреква Съвета, че е нарушил член 2, параграф 1 ДФЕС и член 207 ДФЕС, както и задължението за мотивиране. Според нея, като е разрешил на държавите членки да действат в област, която е от изключителната компетентност на Съюза, Съветът е превишил компетентността си и не е мотивирал в достатъчна степен решението си. Макар в миналото подобни разрешения във връзка с международни споразумения да са били предоставяни от Съвета в област, която е от изключителната компетентност на Съюза, те все пак са имали изключителен характер. Те са предоставяни, от една страна, в случаи, при които Съюзът е бил възпрепятстван да действа от свое име[35], и от друга страна, при двустранни споразумения, когато той е взел решение да не действа от свое име[36]. В тези решения за подобно разрешение Съветът често подчертава изключителния характер на това разрешение. При все това спорното разрешение е общо упълномощаване и не е нито условно, нито временно. Комисията счита, че „вътрешната гаранция“ за спазването на изключителната компетентност на Съюза, предвидена в член 4 от обжалваното решение, не е достатъчна, за да осигури съвместимостта на това решение с Договорите или за да се избегне „объркването“ на международното положение на Съюза.

86. Що се отнася до проблема с правото на глас на Съюза в асамблеята, Комисията изтъква, че член 3 от обжалваното решение не позволява той да бъде решен по подходящ начин, доколкото държавите членки са свободни да предприемат или не действия във връзка със спорното разрешение. Присъединяването на държавите членки към Женевския акт обаче би попречило на усилията на Комисията, насочени към изменение на клаузите относно правилата за гласуване на съответните МПО и създаването на възможност за Съюза да се ползва в международното право със статут, подобен на този на държавите, когато действа в

[35] Вж. по-специално Решение 2003/93/ЕО на Съвета от 19 декември 2002 година, с което държавите членки се упълномощават да подпишат в интерес на Общността Хагската конвенция от 1996 година за компетентността, приложимото право, признаването, изпълнението и сътрудничеството във връзка с родителската отговорност и мерките за закрила на децата (ОВ L 48, 2003 г., стр. 1).

[36] Вж. по-специално Регламент (ЕО) № 662/2009 на Европейския парламенти и на Съвета от 13 юли 2009 година за установяване на процедура за договарянето и сключването на споразумения между държави членки и трети държави по специфични въпроси на приложимото право към договорни и извъндоговорни задължения (ОВ L 200, 2009 г., стр. 25).

област, която е от неговата изключителна компетентност. От друга страна, Комисията подчертава, че в случая следва да не се надценява значението на правото на глас, като се има предвид, че асамблеята, която основно решава административни въпроси, много рядко взема решения с гласуване, а по-скоро с консенсус.

87. Що се отнася до проблема с извършените съгласно Лисабонската спогодба предходни регистрации и с приемствеността на закрилата, Комисията счита, че Съдът не може да приеме за сигурен факта, че предходността ще бъде променена, ако държавите членки, които са страни по това споразумение, не се присъединят.

88. Що се отнася до мотивирането на обжалваното решение, Комисията твърди, че съображение 8 от него е вътрешно противоречиво. Според нея, макар да изглежда, че първото изречение „дава възможност“ на асамблеята да засегне въпроса за правото на глас на Съюза, във второто изречение все пак се посочва, че „е целесъобразно“ на държавите членки да се даде разрешение, независимо от това какво решение би могла да вземе бъдещата асамблея.

89. Съветът, подкрепян от встъпилите държави членки, счита, че препоръчаното от Комисията ограничително тълкуване на член 2, параграф 1 ДФЕС не се подкрепя нито от граматическо, нито от телеологическо тълкуване. Според Съвета целта на тази разпоредба е да се съвместят собственото конституционно развитие на Съюза, чрез предоставянето на често изключителна компетентност, и международен правен ред, в който държавите са първи субекти. За да постигне целите си на международната сцена, Съюзът би трябвало изцяло да се възползва от положението на държавите членки като пълноправни субекти на международното право, за да повиши ефективността си и да гарантира доброто упражняване на правата си в международен мащаб. Съветът поддържа, че би трябвало да може той да упълномощава държавите членки да действат в интерес на Съюза при пълно зачитане, от една страна, на неговата изключителна компетентност и от друга страна, на системата за разпределяне на правомощия между институциите на Съюза, която предоставя на всяка от тях собствена роля в институционалната структура на Съюза и при изпълнението на поверените му задачи.

90. Що се отнася до довода на Комисията, изведен от липсата на мотиви, Съветът счита, че обжалваното решение съдържа достатъчно обяснение на обстоятелствата, обосноваващи спорното разрешение, предоставено в познат за Комисията контекст. Поради това този довод следва да се отхвърли.

б) Преценка

1) По член 2, параграф 1 ДФЕС

91. Както вече подчертах, изложеният по-долу анализ ще бъде релевантен само при условие че Съдът не е съгласен с изводите ми относно първото основание и обратно на предлаганото от мен, счете, че Съветът е имал право да внесе оспореното изменение на предложението за решение съгласно член 293 ДФЕС, без Комисията да е направила предложение за това.

92. В действителност поради характерните си свойства второто основание е неразривно свързано с първото основание, доколкото те се отнасят за една и съща проблематика, а именно възможността за разрешаване на държавите членки да действат в област, която е от изключителната компетентност на Съюза в рамките на външни отношения. Докато първото основание обаче се отнася за взаимовръзката между правилата, посочени в член 2, параграф 1 ДФЕС, и правото на инициатива на Комисията, второто визира тълкуването на член 2, параграф 1 ДФЕС.

93. Поради това анализът на второто основание налага да се определи как да се тълкува член 2, параграф 1 ДФЕС, доколкото тази разпоредба предвижда възможността за Съюза да оправомощава държавите членки да законодателстват и да приемат правнообвързващи актове в област, която е от изключителната компетентност на Съюза. В случая изключителната компетентност на Съюза не е оспорена и никоя от страните няма съмнения относно факта, че спорното разрешение попада в приложното поле на член 2, параграф 1 ДФЕС.

94. Както вече посочих[37], в член 2, параграф 1 ДФЕС се установява конституционен принцип на правото на Съюза, с който се конкретизира принципът на предоставена компетентност. Значимостта му се подчертава с мястото му сред първите разпоредби на Договора за функционирането на ЕС, прогласени като принципи.

95. Доколкото се отнася за оправомощаването на държавите членки, член 2, параграф 1 ДФЕС е кодификация на практиката на Съда, произтичаща по-специално от решения Donckerwolcke и Schou[38], Bulk Oil (Zug)[39] и Werner[40]. Комисията го счита също и за кодификация на практиката на Съда относно външната дейност на Съюза в положения, при които Съюзът е възпрепятстван да действа от свое име поради международноправни норми или когато, без да е възпрепятстван, той решава да не действа, докато държавите членки имат това намерение. Следва да се отбележи, че в доктрината, изглежда, се счита, че действието на държавите членки като „управители“ на Съюза[41] по-скоро е некодифицирано изключение в Договорите, което не е посочено пряко в член 2, параграф 1 ДФЕС[42].

96. Каквито и да са били намеренията на авторите на Договорите, текстът на член 2, параграф 1 ДФЕС, в частта относно оправомощаването на държавите членки, подкрепя разширително тълкуване на приложното му поле. Следователно не може да се приеме, че това правило намира приложение единствено за посочените от Комисията положения. Самата Комисия, изглежда, не изключва възможността държавите членки да бъдат оправомощени да действат и в други случаи.

[37] Вж. точка 78 от настоящото заключение.

[38] Решение от 15 декември 1976 г. (41/76, EU:C:1976:182).

[39] Решение от 18 февруари 1986 г. (174/84, EU:C:1986:60).

[40] Решение от 17 октомври 1995 г. (C-70/94, EU:C:1995:328).

[41] Вж. решение от 5 май 1981 г., Комисия/Обединено кралство (804/79, EU:C:1981:93, т. 30). Вж. също във връзка с това и *Cremona*, M. Member States as Trustees of the Union Interests : Participating in International Agreements on Behalf of the European Union. — In: *Arnull*, A., *Barnard*, C., *Dougan*, M. et *Spaventa*, E. (ed). *A Constitutional Order of States? : Essays in EU Law in Honour of Alan Dashwood*. Hart Publishing, London, 2011, 435—458.

[42] Вж. в това отношение *Obwexer*, W. AEUV Art. 2. — In: *Von der Groeben*, H. Op.cit. et *Pelka*, S. C. AEUV Art. 2. [Arten von Zuständigkeiten]. — In: *Schwarze*, J., *Becker* U., *Hatje* A. et *Schoo* J. (ed). EU-Kommentar. 4 ed., Nomos, Baden-Baden, 2019, параграф 12.

97. Поради това централният за второто основание въпрос е да се определят условията, ако има такива, за да се приложи предвиденото в член 2, параграф 1 ДФЕС оправомощаване. Всъщност при жалба за отмяна Съдът не следва да преценява какви са най-добрите средства, за да се гарантира на Съюза подходящ статут по отношение на други страни по международно споразумение, което впрочем той не е в състояние да направи. Съдът обаче следва да преценява дали са изпълнени условията за предвиденото в член 2, параграф 1 ДФЕС оправомощаване.

98. В това отношение отбелязвам, че страните не изглежда да се съмняват, че възможността държавите членки да бъдат оправомощени да действат в област, която е от изключителната компетентност на Съюза, не може да се счита за неограничена или безусловна [43]. От принципа на предоставената компетентност следва, че когато държавите членки прехвърлят на Съюза тяхната компетентност в дадена област и му я предоставят като изключителна компетентност, упражняването на тази компетентност от държавите членки трябва да се разглежда като противоречащо на този принцип. Това, изглежда, следва от текста на член 2, параграф 1 ДФЕС, в който се подчертава изключителният характер на предвиденото в него оправомощаване на държавите членки. От една страна, това оправомощаване е представено като изключение от правилото, установено в началото на член 2 ДФЕС, и от друга страна, използването му зависи не от вземането на решение от държавите членки, а от Съюза [44].

99. Когато дадено действие е допустимо само по изключение, необходимо е да са налице обективни основания за използването му. Такова действие би трябвало да преследва легитимна цел, да бъде в състояние да постигне тази цел и да не надхвърля всичко, необходимо за постигането ѝ, като в противен случай предоставянето в Договорите на компетентност на Съюза като изключителна компетентност лесно би могло да бъде поставено под въпрос.

100. От постоянната практика на Съда следва, че засегнатата страна е тази, която трябва да представи доказателства, които могат да установят изключителния характер на външната компетентност на Съюза, на която тя възнамерява да се позове [45]. По аналогия според мен следва да се приеме, че страната, която се позовава на предвиденото в член 2, параграф 1 ДФЕС изключение, трябва да представи доказателствата, които обосновават използването на предвиденото в тази разпоредба оправомощаване. Следователно в случая Съветът следва да докаже наличието на обективно основание за предоставяне на спорното разрешение на държавите членки, възможността чрез него да бъдат постигнати предвижданите цели, както и факта, че посоченото разрешение не надхвърля необходимото за тяхното постигане.

101. В това отношение Съветът излага два довода, изведени, първият, от необходимостта да се гарантира, че Съюзът има право на глас в асамблеята, и вторият, от необходимостта да се осигури закрилата на правата, придобити вследствие на регистрациите, осъществени съгласно Лисабонската спогодба.

[43] Както отбелязва генералният адвокат Pitruzzella в заключението си по съединени дела Hessischer Rundfunk (C-422/19 и C-423/19, EU:C:2020:756, т. 43), за да бъде съвместимо с конституционната структура на изключителната компетентност, такова оправомощаване може да има само ограничен характер и не може да доведе до постоянна промяна на произтичащото от посочената структура разпределение на компетентността между Съюза и държавите членки.

[44] Вж. в този смисъл решения от 15 декември 1976 г., Donckerwolcke и Schou (41/76, EU:C:1976:182, т. 32), от 17 октомври 1995 г., Werner (C-70/94, EU:C:1995:328, т. 12) и от 17 октомври 1995 г., Leifer и др. (C-83/94, EU:C:1995:329, т. 12).

[45] Вж. в този смисъл решения от 4 септември 2014 г., Комисия/Съвет (C-114/12, EU:C:2014:2151, т. 75) и от 20 ноември 2018 г., Комисия/Съвет (AMP Antarctique) (C-626/15 и C-659/16, EU:C:2018:925, т. 115).

102. Считам, че тези доводи са в подкрепа на евентуално използване от Съюза на предвиденото в член 2, параграф 1 ДФЕС оправомощаване.

103. Всъщност, на първо място, не би могло да се отхвърли доводът на Съвета относно наличието на проблем с правото на глас на МПО в асамблеята. Граматическото тълкуване на член 22 от Женевския акт позволява да се твърди, че при гласуване в асамблеята Съюзът няма глас, ако никоя държава членка не е страна по този акт. Асамблеята не е орган без правомощия. Според Женевския акт тя има конкретна компетентност, която може да има отражение върху правата и задълженията на страните и на икономическите оператори. Независимо че приемането на решение с гласуване е предвидено само субсидиарно, то не е изключено. В този контекст не би могло да се счита за неоправдано оправомощаване по смисъла на член 2, параграф 1 ДФЕС, което позволява да се гарантира, че Съюзът разполага с правото на глас в асамблеята [46].

104. Същото се отнася, на второ място, за довода на Съвета относно необходимостта да се гарантира приемственост на закрилата на наименованията за произход, регистрирани съгласно Лисабонската спогодба. Макар да изглежда, че член 31 от Женевския акт гарантира приемствеността на тази закрила дори ако седемте заинтересовани държави членки не са се присъединили, не е изключено равнището на тази закрила да е по-ниско от това на предоставената при включването на наименованията за произход, регистрирани съгласно Лисабонската спогодба, в установената с Женевския акт система.

105. В това отношение на първо време ми се струва, че член 31 от Женевския акт не позволява да се гарантира закрилата на наименованията за произход в отношенията между седемте заинтересовани държави членки (в случай че те не се присъединят към този акт) и държавите, страни единствено по Женевския акт (тоест третите държави, които не са страни по Лисабонската спогодба). При неприсъединяване на една от седемте заинтересовани държави членки към Женевския акт, поради липсата на нова регистрация регистрираните от нея преди влизането в сила на този акт наименования за произход няма да се ползват от защитата в държавите —страни по този акт, които не са страни по Лисабонската спогодба. Разбира се, евентуална нова регистрация би могла да се направи от Съюза, но нито една разпоредба от Женевския акт не позволява със сигурност да се приеме, че предходността на така отново регистрирано наименование за произход ще се определи въз основа на регистрацията, направена съгласно Лисабонската спогодба от заинтересованата държава членка.

106. На второ място, седемте заинтересовани държави членки ще бъдат лишени от възможността да включат техните вече регистрирани съгласно Лисабонската спогодба наименования за произход в установената с Женевския акт система за закрила. При това положение дори при липсата на опасност от „загуба“ на придобитите права има опасност някои ползи, извлечени от участието в система, създадена според нейните автори с намерението да я направи по-привлекателна от предишната система и явно целяща да я замени, да бъдат изключени за заинтересованите оператори.

[46] Комисията посочва, че такова упълномощаване не е било извършвано след сключването на Маракешкия договор за улесняване на достъпа до публикувани произведения за слепи хора и лица с нарушено зрение, приет на 27 юни 2013 г. от СОИС, в който се съдържат същите клаузи относно правата на глас на МПО (вж. член 13, параграф 3 от този договор). Този довод според мен е неотносим. Всъщност липсата на действие за разрешаване на някои проблеми във връзка с прилагането на споразумение не налага бездействие по отношение на същия проблем в рамките на друго споразумение.

107. Разбира се, ако разпоредбите от Женевския акт се тълкуват в смисъл, че в резултат на присъединяването си Съюзът замества държавите членки, страни по Лисабонската спогодба, това би позволило да се избегнат посочените проблеми. Такъв резултат обаче не е изрично предвиден от Женевския акт. Съюзът като договаряща страна не е в състояние да наложи такова тълкуване на другите договарящи страни или на секретариата на СОИС. Тази несигурност относно правните последици налага предпазлив подход. Следва да се вземат необходимите мерки, за да се гарантира, че правното положение на операторите, които вече са направили регистрации съгласно Лисабонската спогодба, не е изложено на опасност.

108. Считам, че спорното разрешение представлява мярка, позволяваща да се отстранят опасностите, свързани с правото на глас на Съюза в асамблеята и приемствеността на защитата на наименованията за произход, регистрирани съгласно Лисабонската спогодба. Всъщност това разрешение, дори само по себе си да не премахва тези опасности, позволява на държавите членки да направят това след присъединяването си към Женевския акт.

109. При все това, за да се премахнат тези опасности, не е необходимо седемте заинтересовани държави членки да бъдат задължени да се присъединят към Женевския акт. Достатъчно е да им бъде предложена такава възможност. Като се имат предвид някои задължения, свързани с присъединяването, би било уместно на заинтересованите държави членки да бъде оставена грижата да решат дали присъединяването им към Женевския акт е необходимо предвид броя на осъществените съгласно Лисабонската спогодба регистрации и интересите на титулярите на произтичащите от това права.

110. Вярно е, разбира се, че ако никоя от заинтересованите държави членки не беше използвала предоставената от спорното разрешение възможност, проблемът с правото на глас на Съюза в асамблеята нямаше да бъде разрешен. Съветът обаче е имал причини да вярва, че някои държави членки ще се възползват от тази възможност и присъединяването на двете държави членки към Женевския акт действително е било осъществено.

111. Доколкото спорното разрешение по този начин представлява мярка, позволяваща да се отстранят опасностите, свързани с правото на глас на Съюза в асамблеята и с приемствеността на закрилата на наименованията за произход, регистрирани съгласно Лисабонската спогодба, следва да се провери дали то превишава необходимото за постигане на споменатата по-горе цел?

112. Не виждам други средства, позволяващи да се постигне посочената цел. Наистина, би било възможно да се опита да се убедят други договарящи страни, както и секретариатът на СОИС да направят тълкуване на Женевския акт, съгласно което МПО имат поне един глас в асамблеята, и Съюзът да замести седемте заинтересовани държави членки, доколкото става въпрос за закрилата на регистрирани съгласно Лисабонската спогодба наименования за произход. Не би било възможно обаче да се предвиди успехът на такъв подход и той ще зависи от другите договарящи страни, както и от секретариата на СОИС и следователно би бил несигурен. Обратно, присъединяването на държавите членки към Женевския акт позволява да се отстранят автоматично разглежданите опасности.

113. Възниква единствено въпросът дали е необходимо да се разреши присъединяване към Женевския акт не само на седемте заинтересовани държави членки, но и на всички държави членки. Подобно разрешаване би могло да се обоснове с необходимостта да се осигури възможно най-голям брой гласове на Съюза в асамблеята.

114. В това отношение от съображенията на обжалваното решение не е видно, че необходимостта да се осигури възможно най-голям брой гласове на Съюза в асамблеята, е причината, поради която е било предоставено спорното разрешение [47]. В него се споменава единствено необходимостта да се уреди въпросът за правото на глас на Съюза и на държавите членки е оставена грижата да решат дали искат да използват спорното разрешение. Присъединяването само на една държава членка е достатъчно, за да се премахне опасността Съюзът да няма право на глас в асамблеята.

115. В този контекст страните се позовават на принципа на равенство между държавите членки. От него следвала забрана за даване на разрешение единствено на някои държави членки за присъединяване към Женевския акт. В това отношение се присъединявам към становището, представено от генералния адвокат Kokott в заключението ѝ по дело Комисия/Швеция (Пречиствателна станция за отпадни води) [48], която отбелязва, че макар Съдът все още да не е уточнил как следва да се тълкува равенството на държавите членки, следва да се приеме, че съдебната практика относно принципа на равно третиране се прилага и в полза на държавите членки. Той изисква да не се третират по различен начин сходни положения и да не се третират еднакво различни положения, освен ако такова третиране не е обективно обосновано [49].

116. Седемте заинтересовани държави членки се намират в положение, различно от това на другите държави членки. Фактът, че тези други държави членки не са се присъединили към Женевския акт, не води до никаква опасност за закрилата на наименованията за произход, вече регистрирани съгласно Лисабонската спогодба. Тази опасност налага възможността за присъединяване към Женевския акт да бъде открита за седемте заинтересовани държави членки. Такава обосновка относно интересите на държавите членки, що се отнася до правото на глас, не съществува, като се има предвид, че в обжалваното решение изрично се предвижда, че не държавите членки, а Съюзът гласува в асамблеята. Така разликата в третирането на седемте заинтересовани държави членки и на другите държави членки, дължаща се на ограничаването на приложното поле на спорното разрешение единствено до седемте заинтересовани държави членки, не би довела до нарушаване на принципа на равенство.

117. Впрочем както вече споменах в точка 43 от настоящото заключение, би могло на държавите членки да бъде разрешено да се присъединят в бъдеще към Женевския акт с отделно решение. Така при промяна в положението винаги ще бъде възможно да се приеме решение, с което на държавите членки се разрешава да се присъединят, по-специално с оглед на засилване на позицията на Съюза в асамблеята, ако това се окаже необходимо.

118. Като се вземе предвид изложеното по-горе, считам, че към настоящия момент разрешаването на всички държави членки да се присъединят към Женевския акт, надхвърля необходимото за премахване на опасностите, дължащи се на неприсъединяването на държавите членки към този акт.

[47] По същата причина няма значение доводът на някои встъпили държави членки относно необходимостта да се даде на държавите членки възможността да осигурят закрилата на неселскостопанските географски указания, която не е била хармонизирана в Съюза. Всъщност от мотивите на обжалваното решение не се установява това обстоятелство да е една от причините за предоставяне на спорното разрешение. От друга страна, посоченият довод оспорва направената от Съда в решение от 25 октомври 2017 г., Комисия/Съвет (Преразгледана Лисабонска спогодба) констатация, че компетентността на Съюза в областта, регламентирана от Женевския акт, е изключителна (вж. т. 14 от настоящото заключение).

[48] C-22/20, EU:C:2021:250.

[49] Заключение на генералния адвокат Kokott по дело Комисия/Швеция (Пречиствателни станции) (C-22/20, EU:C:2021:250, т. 35).

119. Комисията поддържа, че спорното разрешение е безусловно и постоянно действащо. Някои разпоредби от член 4 от обжалваното решение обаче налагат значителни ограничения на държавите членки, които са се присъединили към Женевския акт. Първо, Съюзът и държавите членки се представляват в Специалния съюз от Комисията. Второ, задължение на Съюза е да осигури упражняването на правата и спазването на задълженията на Съюза и на държавите членки, които са се присъединили към Женевския акт. Трето, Комисията е тази, която отправя всички необходими уведомления съгласно Женевския акт от името на Съюза и на заинтересованите държави членки. На последно място, четвърто, именно Съюзът гласува в асамблеята, докато държавите членки не упражняват правото си на глас. Според мен тези разпоредби позволяват да се сведе до минимум опасността от възможни различия между Съюза и държавите членки в асамблеята и при прилагането на Женевския акт. Следователно в случая предоставеното на държавите членки оправомощаване има ограничен характер и не води до постоянно изменение на разпределянето на правомощията между Съюза и държавите членки.

120. С оглед на изложеното по-горе съм на мнение, че с обжалваното решение се нарушава член 2, параграф 1 ДФЕС, доколкото спорните разпоредби предвиждат, че се разрешава да се присъединят към Женевския акт не само на седемте заинтересовани държави членки, а на всички държави членки.

2) По мотивите

121. Комисията твърди, че има противоречие между две изречения от съображение 8 от обжалваното решение. Това противоречие обаче съществува само при субективен прочит на това съображение, осъществен от гледна точка на подхода, който има Комисията по отношение на проблема относно правото на глас. За разлика от Комисията, аз мисля, че първото изречение от това съображение не трябва да се разбира в смисъл, че на асамблеята се „дава възможност“ да разгледа въпроса за правото на глас на Съюза, а като изложение на проблем, чието разрешение се предлага във второто изречение от това съображение.

122. От практиката на Съда следва, че мотивите на акта трябва да съответстват на естеството на съответния акт и на контекста на приемането му. В това отношение не се изисква мотивите да уточняват всички относими фактически и правни обстоятелства, доколкото въпросът дали мотивите са достатъчни, следва да се преценява с оглед не само на текста, но и на контекста, както и на съвкупността от правни норми, уреждащи съответната материя, и по-специално на интереса, който адресатите на акта могат да имат от получаване на разяснения [50].

123. Безспорно е също, че предвиденото в член 296, втора алинея ДФЕС задължение за мотивиране представлява съществено процесуално изискване, което трябва да се разграничава от въпроса за обосноваността на мотивите, тъй като той спада към материалната законосъобразност на спорния акт [51].

[50] Решение от 15 юли 2021 г., Комисия/Landesbank Baden-Württemberg и ЕСП (C-584/20 P и C-621/20 P, EU:C:2021:601, т. 104 и цитираната съдебна практика).

[51] Решение от 30 април 2019 г., Италия/Съвет (Квота за риболов на средиземноморската риба меч) (C-611/17, EU:C:2019:332, т. 48 и цитираната съдебна практика).

124. В това отношение съображение 8 от обжалваното решение позволява да се установи връзката между спорното разрешение и проблема за правото на глас на Съюза в асамблеята. На следващо място, повдигнатите от Комисията доводи в действителност се отнасят не за мотивите на обжалваното решение, а за обосноваността на разрешението, избрано за да се отстрани проблемът с правото на глас, който вече беше предмет на моя анализ относно член 2, параграф 1 ДФЕС.

125. С оглед на изложеното по-горе считам, че доводът относно липсата на мотиви трябва да се отхвърли.

3) Междинно заключение

126. С оглед на изложеното по-горе мнението ми е, че второто основание трябва да се уважи и спорните разпоредби от обжалваното решение трябва да се отменят.

VI. Запазване на правните последици на обжалваното решение във времето

127. В случай че Съдът реши да отмени обжалваното решение, той ще трябва да реши дали следва да се запазят последиците на обжалваното решение до приемането на новото решение на Съвета.

128. В приложение на член 3 от обжалваното решение Френската република и Унгария вече са подписали и ратифицирали Женевския акт. Не е изключено след решението на Съда Комисията да представи на Съвета предложение за решение, съответстващо на указанията, изведени от решението на Съда, с което на държавите членки се разрешава да се присъединят към Женевския акт [52]. Дотогава според мен следва да се запази действието на членове 3 и 4 от обжалваното решение, доколкото те представляват правната основа за действия, които, изглежда, могат да се считат за законни в светлината на бъдещото решение.

129. По тези причини и като се има предвид различното положение на седемте заинтересовани държави членки, предлагам на Съда да запази действието на членове 3 и 4 от обжалваното решение, доколкото става въпрос за евентуалното присъединяване към Женевския акт на седемте заинтересовани държави членки, осъществено преди датата на решението на Съда, до влизането в сила в разумен срок не по-дълъг от шест месеца, считано от датата на постановяване на решението на Съда, на решение на Съвета.

VII. По съдебните разноски

130. Съгласно член 138, параграф 1 от Процедурния правилник загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. Тъй като предлагам жалбата да бъде уважена и Комисията е поискала Съветът да бъде осъден да заплати съдебните разноски, според мен следва той да бъде осъден да заплати съдебните разноски.

[52] Такова предложение би било необходимо, ако Съдът уважи първото основание.

131. Съгласно член 140, параграф 1 от този правилник, като встъпили страни Кралство Белгия, Чешката република, Република Гърция, Френската република, Република Хърватия, Италианската република, Унгария, Кралство Нидерландия, Република Австрия и Португалската република понасят направените от тях съдебни разноски.

VIII. Заключение

132. С оглед на всички изложени по-горе съображения предлагам на Съда:

– да отмени член 3 от Решение (ЕС) 2019/1754 на Съвета от 7 октомври 2019 година относно присъединяването на Европейския съюз към Женевския акт на Лисабонската спогодба за наименованията за произход и географските указания,

– да отмени член 4 от Решение 2019/1754, доколкото в него се посочват държавите членки,

– да запази действието на отменените части от Решение 2019/1754, доколкото това се отнася до ратификациите на Женевския акт, посочен в това решение, от Френската република и Унгария, както и евентуалните ратификации на този акт или присъединяванията към него, осъществени преди датата на решението на Съда от Република България, Чешката република, Италианската република, Португалската република и Словашката република, до влизането в сила в разумен срок не по-дълъг от шест месеца, считано от датата на постановяване на решението на Съда, на решение на Съвета на Европейския съюз,

– да осъди Съвета да понесе наред със собствените си съдебни разноски и тези, направени от Европейската комисия,

– да осъди Кралство Белгия, Чешката република, Република Гърция, Френската република, Република Хърватия, Италианската република, Унгария, Кралство Нидерландия, Република Австрия и Португалската република да понесат направените от тях съдебни разноски.